

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-5 У. 10938/20 (2016)
01.10.2020. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Сандре Пауновић и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Небојшом Стојановићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., из ..., ул. ..., кога заступа адвокат Јела Вучковић, из Ниша, Краља Стефана Првовенчаног 3, против туженог Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, ради поништаја решења број 580-03-00176/2016-11 од 22.02.2016. године, у извршењу одлуке Уставног суда број Уж-7155/2017 од 04.06.2020. године, у предмету утврђивања војног инвалидитета, у нејавној седници већа, одржаној дана 01.10.2020. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, број 580-03-00176/2016-11 од 22.02.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган, Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, да тужиоцу, А.А., из ..., на име трошкова управног спора, исплати износ од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Управног суда П-1 У. 6356/16 од 29.06.2017. године, ставом I диспозитива, одбијена је тужба тужиоца, поднета против решења Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, број 580-03-00176/2006-

11 од 22.02.2016. године, којим је, у вршењу ревизије и одлучујући по жалби тужиоца изјављеној на решење Града Ниша, Управе за дечју, осцијалну и примарну здравствену заштиту, број 580/1-9-6684/2016-07 од 20.01.2016. године, одбијена жалба тужиоца и поништено решење Града Ниша, Управе за дечју, социјалну и примарну здравствену заштиту, број 580/1-9-6684/2016-07 од 20.01.2016. године и решено да се одбије захтев тужиоца од 02.11.2015. године, за признавање својства ратног војног инвалида. Тим првостепеним решењем, тужиоцу је признато својство ратног војног инвалида IX групе са 30% инвалидитета, почев од 01.12.2015. године привремено на годину дана, по основу рањавања на ратишту у Хрватској 1991. године, као припадника полиције и као такав има право на личну инвалиднину у износу од 7% (просечна месечна зарада, без пореза и доприноса у Републици Србији, увећана за 80%). Ставом II диспозитива наведене пресуде Управног суда, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда Уж-7155/2017 од 04.06.2020. године, у ставу 1. диспозитива, усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је пресудом Управног суда – Одељење у Нишу, У. 6356/16 од 29.06.2017. године, повређено право подносиоцу уставне жалбе на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, док се у преосталом делу уставна жалба одбацује, а ставом 2. диспозитива, поништена је пресуда Управног суда – Одељење у Нишу, У. 6356/16 од 29.06.2017. године и одређено да Управни суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, број 580-03-00176/2016-11 од 22.02.2016. године.

Према образложењу одлуке Уставног суда, Уставни суд је оценио да је у оспореној пресуди произвољно примењено материјално право и прихваћена произвољна оцена доказа на штету подносиоца уставне жалбе. Наиме, приликом одлучивања о захтеву за признавање својства ратног војног инвалида било је потребно да управни органи утврде да ли је подносилац уставне жалбе вршећи дужности у оружаног акцији, предузетој после 17. августа 1990. године за очување суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ, задобио оштећење организма најмање за 20%. Уставни суд налази да нема уставноправног утемељења становиште другостепеног органа и Управног суда да статус бораца у смислу члана 2. став 1. тачка 5) Закона Уставни суд може стећи само југословенски држављанин који је вршио одређене дужности у оружаним акцијама пре 27. априла 1992. године, до када је постојала СФРЈ. Уставни суд указује да Закон стицање својства ратног војног инвалида условљава тиме да је телесно оштећење нестало вршењем војне дужности или друге дужности за војне безбедности у миру, под околностима из члана 2. Закона, с тим што у одредби става 1. така 5) Закона није одређен период, већ само датум почев од ког се у смислу овог закона сматра да су војне или друге дужности за војне циљеве или циљеве друге дужности могле бити вршене у циљу очувања суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ. Уставни суд, такође, указује да вршење дужности за војне циљеве или за циљеве државне безбедности у оружаним акцијама после 17. августа 1990. године за очување суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ, није условљено припадношћу Војсци те државе.

Уставни суд је узео у обзир и тврдњу подносиоца да нису дати јасни разлози за чињенични закључак другостепеног органа да је у време рањавања био припадник Министарства унутрашњих послова Републике Српске Крајине. С тим у вези, Уставни суд је констатовао да је у решењу другостепеног органа наведено да се из захтева подносиоца од 2. новембра 2015. године, поводом кога је покренут и вођен поступак, и службене белешке Станице милиције Товарник од 26. јуна 1992. године, види да је подносилац био припадник Министарства унутрашњих послова Републике Српске Крајине. Наведени чињенични закључак је први пут изнет у другостепеном решењу од 22. фебруара 2016. године, те га подносилац није могао оспорити у жалби изјављеној против првостепеног решења од 20. јануара 2016. године, већ је то могао учинити тек тужбом у управном спору, уз коју је доставио одређене доказе у прилогу тврдње да је у време рањавања био припадник Министарства унутрашњих послова Републике Србије. Уставни суд је, при томе, имао у виду да је копију радне књижице, коју је као један од доказа дотавио уз тужбу, претходно био доставио и уз захтев од 2. новембра 2015. године, што је констатовано у првостепеном решењу. Међутим, другостепени орган је пропустио да у образложењу решења наведе тај доказ и да изнесе разлоге који су били одлучни при оцени свих доказа, како би закључак о припадности подносиоца одређеном министарству унутрашњих послова у време рањавања био јасно образложен. Упркос томе, Управни суд је оспореној пресуди прихватио такву оцену доказа другостепеног органа, пропуштајући да правилност такве оцене испита са становишта свих доказа у списима предмета.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда – Одељења у Нишу, У. 6356/16 од 29.06.2017. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", бр. 111/09), поново оценио наводе тужбе, одговора на тужбу, списе предмета ове управне ствари које је тужени Управном суду доставио дана 16.09.2020. године, па је нашао да је тужба основана.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере

или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Тужбом поднетом Управном суду 13.04.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и повреде правила поступка. Наводи да је 21.06.1992. године, као припадник специјалне јединице, по задатку на који је упућен са јединицом из Приштине у Товарник, рањен око 22,45 часова, којом приликом је задобио тешке повреде обе кости у пределу леве потколенице са отвореним преломом леве потколенице, због чега је ради лечења пребачен у Установу СОБ” Бањица”, у којој се лечио од 22.06.1992. до 03.08.1992. године, када је и оперисан, након чега му је постављен екстрафокални апарат. Даље, наводи да је у периоду од 13.10.1992. до 19.10.1992. године, опет стационарно лечен у наведеној болници, када му је скинут апарат и стављен циркуларни гипс за ход, и да је отпуштен из болнице као неспособан за рад. Указује да од рањавања трпи јаке болове, да му је општа животна способност умањена за 70% због лоше сраслог прелома и последица рањавања, те да му се здравствено стање свакодневно погоршава, због чега је поднео првостепеном органу захтев за признавање својства ратног војног инвалида, поводом ког је донето првостепено решење, на које је он изјавио жалбу сматрајући да му је инвалидност прениско утврђена. Сматра да је тужени погрешно доносио оспорено решење са датим образложењем, јер тужилац није имао никакве везе са Војском Српске Крајине, нити је био њен припадник, држављанин, нити је живео тамо, већ припадник полицијских снага Републике Србије, који се критичног дана нашао на задатку на који су га послали из његове станице. Предлаже да Суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и обавезе тужени орган да му накнади трошкове спора, за састав тужбе од стране адвоката, износ од 30.000,00 динара и на име таксе за тужбу и одлуку, по одмерењу Суда.

Према образложењу оспореног решења тужени је решавајући о жалби овде тужиоца и истовремено вршећи ревизију првостепеног решења, којим је одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за признавање својства ратног војног инвалида, утврдио да је првостепено решење донето на основу неправилно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Потом је констатовано да се из захтева подносиоца од 02.11.2015. године и службене белешке Министарства унутрашњих послова – Секретаријат у Вуковару – Станица милиције Товарник број 04-02-01/4-/92 од 26. јуна 1992. године, види да је подносилац био учесник оружаних акција у Хрватској као припадник МУП-а и да је у том својству дошло до саморањавања. Полазећи од одредбе члана 3. у вези са чланом 2. став 1. тачка 5) Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца (“Службени лист СРЈ”, број 24/98), тужени орган је оценио да се својство ратног војног инвалида не може признати учесницима оружаних акција ван територије СРЈ, после 27.04.1992. године, из разлога што после тог датума, када је конституисана Савезна Република Југославија (СРЈ), не постоји више Социјалистичка Федеративна Република Југославија (СФРЈ), а касније учесници наведених оружаних акција постали су припадници Војске Републике Српске Крајине и Војске Републике Српске. Имајући у виду чињеницу да је подносилац био припадник Министарства унутрашњих послова Републике Српске Крајине и да је у том својству рањен, тужени орган је нашао да подносилац у моменту рањавања није вршио војне или друге дужности ради одбране

суверености, територије и уставног поретка СРЈ, нити СФРЈ, која после 17.04.1992. године више није постојала, због чега не испуњава услове из чл. 2. и 3. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца. Из образложења оспореног решења, даље произлази да је тужени орган у поступку ревизије, на основу члана 232. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), одбио жалбу подносиоца, без упуштања у оцену жалбених навода, јер је нашао да исти нису од утицаја на другачије решавање ове управне ствари и на основу члана 85. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, поништио првостепено решење и одбио као неоснован захтев тужиоца.

По оцени Управног суда, основано се тужбом тужиоца указује на незаконитост оспореног решења.

Одредбом члана 3. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца (“Службени лист СРЈ”, бр. 24/98), прописано је да је ратни војни инвалид југословенски држављанин који је задобио рану, повреду, озледу или болест, па је због тога наступило оштећење његовог организма најмање за 20% и то вршећи војне дужности или друге дужности за војне циљеве у рату и у оружаном акцији за очување државне безбедности у миру, под околностима из члана 2. истог закона.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 5. истог закона, прописано је да се својство борца може признати држављанима СРЈ који су после 17. августа 1990. године вршили војне дужности за очување суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), између осталог, прописано је да образложење решења садржи утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду разлоге дате у образложењу оспореног решења, као и цитиране законске одредбе, Управни суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Наиме, тужени орган је у вршењу ревизије и одлучујући по жалби тужиоца на решење од 20.01.2016. године, оспореним решењем одбио жалбу, поништио ожалбено решење и одбио захтев тужиоца, налазећи да тужилац не испуњава услове за признавање својства ратног војног инвалида из одредби члана 2. и 3. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца. Ово с разлога, јер у моменту када је рањен није вршио војне или друге дужности, ради одбране суверености, територије и уставног поретка СРЈ, нити СФРЈ, јер после 17.04.1992. године СФРЈ не постоји. Имајући у виду цитирану одредбу члана 3. Закона, која стицање својства ратног војног инвалида условљавају тиме да је телесно оштећење настало вршењем војне дужности или друге дужности за војне циљеве у рату и у оружаном акцији за очување државне безбедности у миру, под околностима из члана 2. Закона, стим што у одредби члана 2. став 1. тачка 5. Закона, није одређен период,

већ само датум почев од ког се у смислу овог закона сматра да су војне или друге дужности за војне циљеве или циљеве друге дужности могле бити вршене у циљу очувања суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ, тужени орган је произвољно применио материјално право, јер није дао разлоге зашто је применом наведених одредаба Закона на утврђено чињенично стање решено онако како је изложено у диспозитиву. Ово посебно, јер је приликом одлучивања о захтеву за признавање својства ратног војног инвалида било потребно да управни органи утврде да ли је у складу са цитираним одредбама Закона тужилац вршећи дужности у оружаном акцији, предузетој после 17. августа 1990. године за очување суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ, задобио оштећење организма најмање за 20%.

Поред наведеног, тужени орган у образложењу оспореног решења није дао јасне разлоге за чињенични закључак да је у време рањавања тужилац био припадник Министарства унутрашњих послова Републике Српске Крајине. Како је овај чињенични закључак изнет тек у оспореном решењу, тужени орган ће у поновном поступку оценити доказе достављене уз тужбу, а који су у прилог тврдње да је тужилац у време рањавања био припадник Министарства унутрашњих послова Републике Србије. При томе, копију радне књижице, коју је као један од доказа тужилац доставио уз тужбу, а коју је претходно доставио и уз захтев од 02.11.2015. године, што је констатовано у првостепеном решењу, тужени орган је пропустио да у образложењу оспореног решења наведе и да изнесе разлоге који су били одлучни при оцени тог доказа, како би закључак о припадности подносиоца одређеном министарству унутрашњих послова у време рањавања био јасно образложен.

Са наведених разлога, Управни суд је оценио да је тужени орган оспореним решењем учинио битну повреду одредбе члана 199. став. 2 Закона о општем управном поступку.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да Суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, будући да је због наведене повреде правила поступка оспорени акт незаконит, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе.

Тужени орган ће у поступку поновног одлучивања по жалби отклонити повреду правила поступка на које му је указано овом пресудом и своју одлуку засновати на правном схватању суда, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредаба члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова спора, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1., 154. и 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.72/2011...18/20), који се

сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев у делу основан, па је, ставом II диспозитива овог решења, обавезао туженог да тужиоцу исплати трошкове управног спора за састав тужбе адвоката у износу од 16.500,00 динара, према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12), док је у преосталом износу по овом основу захтев неоснован. Поред наведеног, захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора на име судских такси је неоснован, јер сагласно одредби члана 5. став 1. Закона о судским таксама („Службени гласник РС”, број 28/94...95/18), није таксени обвезник.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана: 01.10.2020. године, II-5 У. 10938/20 (2016)

**Записничар,
Небојша Стојановић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драган Јовановић,с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

ТБ